

NR. 3 (19) MARTIE 2022

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCĂT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

BUREBISTA cel MARE – ÎMPĂRATUL GETO-DACILOR

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Burebista, bărbat get, luând conducerea neamului său, prin abținere și ascultare de porunci a ridicat pe oamenii aceștia, așa încât, în numai câțiva ani, a întemeiat o mare împărăție și a supus geților pe aproape toți vecinii, ba a ajuns să fie temut și de romani.”
(STRABON)

„SUNT SUFLET DIN SUFLETUL NEAMULUI MEU!”
(GEORGE COȘBUC)

Pământul VETREI Străbune este o CĂLĂTORIE spre miracol, o DORINȚĂ spre împlinire divină, o RÂVNĂ întru har și statornicie, o ISPITĂ întru creație, o TAINĂ a dăinuirii cu popasuri, amintiri, cu evocări mărețe de fapte, întâmplări, fenomene, zidiri, răscoliri, cu tâlcuiri, cu înălțări profetice, cu slăviri de mame, de eroi, de martiri.

Sufletul NEAMULUI străbun vine din harul zămislirii scânteii divine în care s-a întrupat fiorul dreptei credințe, prin care se cuminecă graiul dulce al limbii noastre sfinte, pogorâtă din FRUMUSEȚEA dintâi a CUVÂNTULUI dumnezeesc!

Orice cuminecare întru HRISTOS, trebuie să fie și o cuminecare întru NEAM!

Profetica mărturisire - reflectă sublimul crez al Luceafărului Mihail Eminescu rămas pururea ca o comoară neprețuită a Pantheonului pelasgo-geto-daco-român.

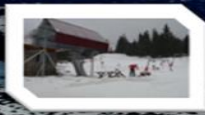
„BISERICA ORTODOXĂ ESTE MAMA NEAMULUI ROMÂNESC!”

O parte dintre inscripțiile de la Istros și Callatis amintesc despre cultura și civilizația geto-dacilor ce a urmat înfloritoarei regalități a lui Dromichaïtes, în spațiul carpato-danubiano-pontic în sec. III-II î.Hr., precum *opaițul* și *fructiera* din ceramică fabricate în Câmpia Dunării; *brățări*, *falere*, *fibule*, *lanțuri* din

argint, răspândite în toată țara; *arta figurativă* aplicată pe diferite obiecte de argint sau de ceramică,

BUREBISTA

reprezentări antropomorfe, bărbat, femeie, călăreț, descoperite la Dunărea de Jos, Alba; *sanctuarele* cu forme principale și secundare, Grădiștea Muncelului; *emisiunile monetare*, monede diferite de aur marca Lysimach ori de argint din sec. II î.Hr.

Au predominat o serie de **așezări – cetăți**, numite **dave**, ca centre rezidențiale, religioase ori meșteșugărești: **Teleac** (Alba Iulia), 700 î.Hr., **Sarmisegetusa** (M-ții Orăștiei), **Argedava** – Argeș, **Blidaru** (M-ții Orăștiei), **Buridava** – Râmnicu – Vâlcea, **Capidava** (între Axiopolis și Troesmis), **Căpâlna** (Valea Sebeșului), **Cumidava** – (Râșnov), **Desudava** (între râurile Ascios și Strymon), **Dokidava** (n-v Daciei) **Drobeta** (Turnu-Severin), **Acidava** (Olt), **Carsidava** (pe Prut, geții costoboci), **Capidava** (între Hârșova și Cernavodă), **Costești** (M-ții Orăștiei), **Porolissum - Măgura** Moigradului, **Napoca** (Cluj), **Petrodava** (Piatra Neamț), **Piatra Craivii** (Munții Apuseni), **Piatra Roșie** (M-ții Orăștiei), **Piroboridava** (pe Siret), **Pulpudava** (Tracia), **Setidava** (Maramureșul istoric-Tisa) **Sucidava** (Celei-Corabia-Olt), **Susudava** (pe Oder), **Tamasidava** (jud. Bacău), **Tilișca** (M-ții, Orăștiei), **Tomis** (Constanța), **Utidava** (pe Valea Oituzului), **Zargidava** (pe Siret), **Ziridava** (jud. Arad), **Zusidava** (Buzău) ș.a.

(Dicționar de Istorie Veche a României – Paleolitic – sec.X, Ed. Științifică și Enciclopedică București, 1976; Nicolae Densușianu, *Dacia Preistorică* – „Biblia” românilor vol. I-VII, Ed. Obiectiv, Craiova; Dan Oltean, *Regii Dacilor și războaiele cu romanii*, Deva-2017)

Toate descoperirile arheologice au fost grupate după vechime, în diferite culturi, precum *Basarabi*, *Boian*, *Băiceni-Cotnari*, *Coțofenești*, *Cozia-Brad*, *Cucuteni*, *Gumelnița*, *Hamangia*, *Hurezi*, *Vincea* etc., „existând până acum (2012) 31 de culturi, grupuri sau aspecte.” (Ioan Vlăduță, *Pagini din Istoria Neamului Românesc prezentate în lumina Adevărului Ortodox*, Fundația Iustin Pârvu-Petru Vodă, 2012)

În faimoasa Cetate **ISTROS**, aflăm că domnea în jurul anului 300 î.Hr., regele Zalmodegikos, urmat mai târziu de alți regi, Rhemaxos, Zoltes, Rubobostes ș.a.

Războaiele illirice de la sfârșitul secolului al III-lea î.Hr., aduc prima intervenție romană în Peninsula Balcanică, apoi prin cele trei războaie macedonene 215-201, 200-197, 171-168, î.Hr., Macedonia își pierde independența în favoarea Statului roman, care se orientează apoi, hegemonic înspre geto-dacii Dunării de Jos aflați în conflict militar cu sciții, celții și cu bastarnii.

Împăratul BUREBISTA Cel Mare (82-44 î.Hr.)

„**BUR. e. bis. TA** (bur este oltean de două ori tată – rege și mare preot.” (Tudor Diaconu, *Scrierea Secretă*, vol.II, Ed.Obiectiv, Craiova, p.165)

Rădăcinile Împăratului **Burebista** nu trebuie să așadar, căutate în semne epigrafice, care încurcă mult logica istoricilor, a **unora**, de a-l găsi peste tot și nicăieri, deoarece ele sunt înfipte adânc în tainicul izvor **etimologic**. Raționamentul constă în faptul că Burebista și-a luat numele de la tribul din care făcea parte. Tudor Diaconu află rădăcina vâlceană a numelui **Bur**, iar expresia, „*de două ori tată*”, semnifică faptul că tatăl și fiul purtau același nume, **Burebista**. Așadar, erau amândoi **Tații** numelui lor.

Ptolemaios ne-a făcut cunoscut că tribul **buridavensi** își avea centrul administrativ, militar și politic în Cetatea **Buridava**. (v.Tabula Peutingeriană; papirus egiptean).

Săpăturile arheologice au identificat **dava** în localitatea **OCNIȚA** din județul Vâlcea.

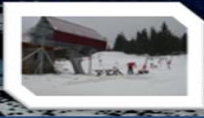
Tribul **buridavensi** se afla situat în zona subcarpatică a Munteniei și Olteniei.

Înfrățirea dintre Natură și Om a fost instituită firesc chiar din gena divină a Creației. Omul primordial a numit natura în fiecare element după ființă sa, iar Natura la rândul ei și-a botezat Omul cu numele ei de Naș. Apolon/ Apollonia, Argeș/ Argedava, Buridava/ Burebista, Bucur/ București, Constantin/ Constantinopol, Histrianorum/ Histria, Petrodava/ Piatra Neamț, Rhabon (râul)/ Rubobostes, Tomyris/ Tomis etc.

Cetatea **Buridava** care beneficia de bogățiile minelor de sare din zonă se învecina cu calea de comunicare care străbătea Munții Carpați de-a lungul legendarului **OLT**.

Unul din șantierele arheologice de la Buridava-Ocnița i-a aparținut lui Dumitru Berciu, care și-a publicat rezultatele într-o monografie, din care reiese că așezarea civilă era destul de întinsă, iar Cetatea dispunea de o acropolă impunătoare ce adăpostea un templu închinat Profetului Zamolxis. Săpăturile au scos la suprafață cinci fragmente de ceramică pe care era incifrat numele **REB**, ce presupune **BuREBista** (30, p. 142) sau Buridava (30, p. 144), atestând momentul tatălui lui Burebista ca bazileu local.

145 ani de la proclamarea Independenței României

În dicționarul lui Dan Romalo, întâlnim toate formele numelui regelui ori împăratului Burebista, variante ale constantei **Beorebista** (330, p. 188)

Numele lui Burebista îl mai întâlnim pe **34** plăci de plumb, iar relatări de evenimente istorice desfășurate în vremea sa pe alte **18** plăci. Monede din vremea lui cu două capete, descoperite în Ardeal, simbolizând trecutul și prezentul. Unele monede sunt incifrate cu inscripții în limba tracă bătrână, **priscă**, numindu-l **SARMIS BAZILEUS** – marele Rege – Împărat sau **PAVEL – TER** – stăpân absolut al tracilor.

„Numele soției lui, **ZINA**, împărăteasa și marea preoteasă a tracilor s-a găsit pe două monede din Transilvania.” (Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1998, p. 166)

3

Scurtă cronologie a marilor evenimente din Epoca Împăratului Burebista cel Mare

Anul **107 î.Hr.**, este data prezumtivă a nașterii Prințului Burebista, menționată de eruditul filolog, scriitor argeșean, dacologul ortodox **Mihail Diaconescu**.

Anul **82 î.Hr.**, aduce privilegiul regal al urcării pe tron a prințului Burebista, iar grație înfăptuirilor sale grandioase, impulsionate de meritele întâiului unificator al tracilor, Marele Rege get **Dromichaïtes**, îl așează în lumea geto-dacă, precreștină drept cel mai însemnat monarh care a unificat marile uniuni de triburi, formând un vast imperiu, „**un stat a cărui populație a fost apreciată la două milioane și jumătate de locuitori.**” (Iosif Constantin Drăgan, *Idealuri și Destine*, Op. cit, p. 47)

Un stat cu o populație de peste 2.500.000 de locuitori, altă sursă indică **3.5 milioane** (N. edit., la Cornel Bârsan, *Revanșa Daciei*, Ed. Obiectiv-Craiova, p. 73), era un strălucit **Imperiu get**, ce se întindea dinspre vest de la **Dunărea de mijloc**, până în est la fluviul **Hyparis** (Bug) și țărmul apusean al Mării Albastre*; dinspre nord de la izvoarele fluviilor **Hyparis** și **Tyras** (Nistru), până în sud, la culmile Munților **Haemus** (Balcanii de astăzi). (* *Neagră* - „**axeinos**” era porecla dată în „*dar*” de greci.)

După **Alexandru cel Mare, Burebista** este cel mai mare Împărat al lumii antice geto-dace, având societatea structurată pe două clase sociale: **tarabostes** – pătura aristocrată și **comatus, capillati** – **pletoșii**, categoria celorlalți geto-daci liberi.

Hadrian Daicoviciu se încurcă în sursele sale, probabil moștenite de la acad. C. Daicoviciu, înnodând **itele** raționamentului exprimării chiar, nu numai cunoașterea cercetării... Obsedat de **confuzia** lui Iordanes, devine la rândul său o confuzie. „*Rămâne însă stabilit* (cine a stabilit? pe ce temei?) *că Burebista nu domnea încă la 82 î.e.n. Începuturile stăpânirii sale trebuie plasate, cu mai puțină precizie* (dacă e mai puțină precizie, atunci nu poți **plasa**..., cronologic o biografie, fiindcă ea devine la rândul ei de-**plasată!** n.a.), **dar cu mai multă dreptate**, (cine oferă, conferă dreptatea?), *între anii 70 și 60.*” (mai avea un pas și-l apropia chiar de anul 44 î.Hr.) (Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Ed. Științifică, București-1965, p. 92)

Unitatea administrativă și militară a imperiului geto-dac ținea de marea sa Oștire, evaluată de istoricul-geograf Strabon la peste **200.000** de luptători bine instruiți, înarmați, formați, energici și disciplinați. (Strabon, *Geographica*, VII, 3. 13)

„Remarcabil om politic și fin diplomat, **Burebista** este, în același timp, și un înzestrat conducător militar, cu veleități de bun organizator. Secondat de marele preot **Deceneu**, colaborator și sfetnic de taină, Burebista are curajul și puterea de a lua în mâini destinul neamului său. În zece ani, el reușește să pună bazele unui regat puternic cu centru în Transilvania și care se întindea pe tot teritoriul României Mari.”

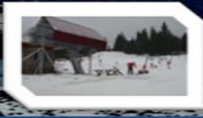
** N. edit.: „Regatul lui Burebista se întindea până în Munții Tatra și în Germania actuală.” (v. Cornel Bârsan, *Revanșa Daciei*, Ed. Obiectiv-Craiova, p. 73)

Marele Preot **Deceneu**, era format/ educat prin studii erudite de „*astronomie, etică, filosofie, fizică, logică în Egipt*”, (Strabon, *Geographica*, VII, 3, 11), devenind, „*sfetnic apropiat și consilier imperial al lui Burebista.*” (Iordanes, *Getica* 67, 69 -71).

Toate cetățile – state de pe țărmul vestic al Mării Albastre, de la **Olbia** până la Apolonia, dar și celelalte din restul Imperiului au cunoscut o înfloritoare dezvoltare material-spirituală, permițând construirea de cetăți de apărare, dotate cu sanctuare.

Anii **76-74 î.Hr.**, permit regelui Burebista să declanșeze prima campanie militară asupra Traciei și Macedoniei, făcându-i vasali pe regii de la Seuthopolis. Scopul campaniei tracice a fost triplu.

145 ani de la proclamarea Independenței României

I. Aducând Tracia sub vasalitatea sa, Burebista a devenit continuatorul „*politicii regilor traci de dominație a balcanilor.*” (Dan Oltean, *Regii Dacilor și războaiele cu romanii*, Deva-2017, p. 60).

II. A eliminat puterea militară a scordiscilor pentru a-și deschide calea spre Macedonia și Dunărea de Mijloc.

III. Această campanie a fost avertismentul dat romanilor că în zona Balcanilor el e **Stăpânul**.

Diplomația lui Burebista i-a permis să înceapă campania traco-macedonă în perioada în care Roma trebuia să facă față lui Spartacus, iar Pompeius lupta în Hispania contra guvernatorului **Sertorius** între anii 82-77 î.Hr. Hispania a fost înfrântă după ce l-au ucis prin complot pe Sertorius. (Plutarh, *Viața lui Sertorius*).

Anii **73-71** î.Hr., aduc în Peninsula Italică uraganul mării răscoale a **sclavilor** condusă de marele gladiator get **Spartacus**.

Anii **70-67** î.Hr., cuprind a doua campanie militară a lui Burebista în Iliria și pe cursul Dunării de mijloc, prin care au fost alungați spre vest boii, ramură celtă, iar pe taurisci i-a adus în Dacia pentru extragerea aurului din minele Munților Apuseni.

Burebista reușise prin măiestria sa strategică, având și putere militară și dotarea armată, să stăpânească și să determine victoria în câmp deschis, eliberând teritoriile dintre Tisa și Dunăre, învingând pe celți, succesiv pe Valea Dunării între Budapesta și Viena. Apoi s-a întors prin ținuturile tauriscilor, coborând spre Belgrad pe văile râurilor Sava și Drava, supunându-i ușor și luându-i cu sine în Dacia pentru minerit.

Toponimia celtică grăiește în acest sens prin denumirile cu terminația în **um** și în **us**, *Apullum* (Alba Iulia), *Alburnus Maior* (Roșia Montană), *Ampellum* (Zlatna), *Porolissum* (Moigrad), spre deosebire de geto-dace care au terminatiile **dava** ori **deva**.

Acțiunile campaniilor militare traco-macedono-illiro-taurisce ale Regelui Burebista prefigurează de fapt instituirea **Imperiului geto-dac** cu capitala la **Sarmizegetusa Regia**, devenind deopotrivă **cel mai viteaz și cel mai bogat**. Deci, **cel MARE!**

Toate faptele viitorului Împărat au avut ca temelie îndrumarea vizionară a marelui sacerdot zamolxian **Deceneu**, despre care cei doi mari istorici geți Strabon și Iordanes au afirmat că Împăratul Burebista i-a conferit o putere meritorie, regală.

Anii **66-63** î.Hr., au purtat războiul dintre **Mithridates VI Eupator** regele Pontului și Pompeius. Mithridates VI Eupator (Mithridates – *darul lui Mithra* și Eupator – *tată bun*), ce domnea peste regatul înființat de Mithridates I Ktistes la începutul secolului al IV î.Hr. Mithridates VI Eupator era considerat de Cicero drept „*cel mai mare rege cu care Roma a purtat vreodată războaie.*” (*Pro Murena*, 15, 32). Un nou Alexandru cel Mare! Regatul - imperiu stăpânea state, orașe, colonii din Asia Mică, malurile Pontului, din Macedonia și Grecia până la ganițele Siriei și Egiptului. „*Mithridates VI Eupator a reușit să cucerească prin forța armelor ori prin diplomație un teritoriu de 3-4 ori mai mare decât toate cuceririle lui Caesar.*” (Dan Oltean, op. cit., p. 47)

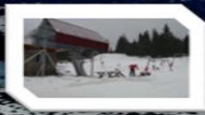
În anul 63 î.Hr., regele Pontului pierzând toate cuceririle imperiului s-a sinucis.

După ce și-a încheiat marele imperiu, Împăratul Burebista, „*a plecat din reședința sa regională de la șes, de la Argedava, pentru a-și întemeia una nouă la Sarmizegetusa Regală*” (Grădiștea Muncelului) *ca un puternic refugiu clădit într-un masiv muntos greu accesibil, pe înălțimi inexpugnabile.*” (*Istoria Poporului Român*, sub coordonarea Acad. Andrei Oțetea, Ed. Științifică, București-1970, p. 50)

Pentru a-și menține supremația politicii externe Împăratul Burebista și-a consolidat puternic centrul puterii în interiorul Daciei, construind noua capitală în Vatra naturală a Munților hărăziți de Dumnezeu, deopotrivă cu Brăul de Cetăți construite din piatră. Astfel marea Cetate se afla înconjurată de două ziduri de apărare inespugnabile.

Anul **65** î.Hr., în **21 Iunie**, a fost momentul **încununării imperiale** a lui **Burebista** în noua capitală **Sarmizegetusa Regia**, situată pe sacralul **Munte Kogaionon**.

Constructorii binecuvântați și îndrumați de Marele Preot Deceneu, au transformat Muntele sacru, **Kogaionon**, (Grădiștea de azi), dominat de alte vârfuri mai înalte, într-o fortăreață capitală, militaro-politico-religioasă, tăind terase în versanții muntelui, cărora le-a adăugat sanctuare și locuințe confortabile în anul **65 î.Hr.**, apoi a fortuit capitala care deja era apărată natural de munții veghetori din jur, **Parâng, Retezat, Vâlcan, Șureanu, Șteflești, Apuseni, Poiana Ruscă**, cu un brâu de cetăți din piatră,

precum **Bănița, Piatra Roșie, Blidaru, Costești, Căpâlna, Polovragi, Piatra Craivii, Tilișca**, proiect arhitectonic unic în Europa sau în lume.

Sanctuarele **Sarmizegetusei Regia** au fost concepute de eminentul savant, astrolog-filosof **Deceneu** în deplină corelație cu planetele. Absida care simboliza pământul avea forma unei jumătăți de **ou**, care plutea pe oceanul planetar. În jurul pământului - absidă se roteau Soarele, Luna și celelalte planete, de la dreapta spre stânga pe ecliptică, astfel, sanctuarul mic circular reprezentat de Lună, sanctuarele mici patruleter de andezit intrau în grațiile lui Venus și Mercur, marele sanctuar patruleter de andezit coordonat de Jupiter, un sanctuar mic patruleter de calcar sub autoritatea lui Saturn și marele sanctuar patruleter de calcar încredințat lui Marte.

„Această **poziționare a planetelor pe cerul Daciei Mari** s-a petrecut la **solstițiul de vară din anul 65 î.Hr.** (276, pp. 193-212). Era un moment istoric unic survenit în urma campaniilor victorioase ale lui Burebista în sudul și vestul Daciei. Cerul reflecta acest succes printr-un **fenomen astronomic** rar întâlnit: **aliniera planetelor pe cer înainte de răsăritul Soarelui în momentul solstițiului de vară.**” (Dan Oltean, *Regii Dacilor și războaiele cu romanii*, Deva, 2017, p. 72)

În anul **65 î.Hr.**, Marele Preot **Deceneu** va institui **Universitatea Dacia**, pentru Elita neamului get, predând astrologia, astronomia, etica, filosofia, fizica, logica și teologia. „I-a învățat pe geți aproape toată **filosofia**, căci el era un maestru renumit în această materie, i-a învățat **morala** să-și cultive virtuțile, **fizica**, să trăiască conform naturii, **bellagines**-legile frumoase, **logica**, să-i facă abili în gândire și superiori altor popoare, cele douăsprezece semne și cursul planetelor, explicând cum crește și descrește fața lunii, cu cât globul încins al soarelui depășește în mărime planeta noastră. Le explică numele a **346 de stele** și sub ce semne lunecă ele pe bolta cerească de la răsărit până la apus și rațiunea lucrurilor.” (Iordanes, *Getica*, V.40. ; Momsen, *Monumenta Germ. Hist. auct. ant.*, 5, 1; F. Altheim, „Waldleute und Feldleute” (*Paideuma*, V, pp.424-430; Norbert Wagner, *Getica. Untersuchungen zum Lebens des Jordanes und zur fruhen Geschichte den Goten*, N.F. 22, Berlin, 1967)

Împăratul **Burebista cel Mare** avea o zestre bogată în zona Orăștiei prin salba de munți, Muntele sacru, minele de aur și argint, minerii taurisci, dar avea nevoie și de buni constructori care să teraseze dealurile, să dreneze terenul pentru terase, să taie piatra, să o transporte, să o zidească în forme de cetăți și sanctuare pentru a ctitori Sarmizegetusa și brâul de cetăți din jur. Așadar, marele diplomat și strateg a pornit campania pontică tot în momentul favorabil sieși, când romanii și ponticii și-au frânt armatele decenii întregi, când romanii s-au retras, o parte susținându-l pe Pompeius în campania din Asia Mică, iar alta ajutându-l pe Crassus împotriva parților.

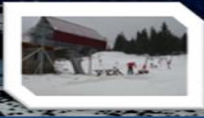
Istoricii acelor vremuri, din păcate fiind cu *eclipsa de ochii*, pe Caesar, Pompeius ori pe Crassus, nu l-au văzut pe Marele Împărat Burebista și campania sa pontică.

În vreme ce imperiul lui Burebista înflorește din zi în zi, Litoralul Mării Albastre era tulburat de cel mai viciat guvernator al Macedoniei Caius Antonius Hybrida. Nelegiuirile lui i-au determinat pe geții cetății **Apollonia** și pe cei ai **Dionysopolisului** (Balcul de azi) să trimită solia lui **Arhidamos**, fratele arhontelui eponim **Agesilaos**, stăpânul Cetății, la Marele Burebista, să-i salveze de tiranul macedon. Acela a fost momentul care a declanșat campania pontică între anii 60-55 î.Hr., supunând ca vasale cetățile Pontului și obligându-le la plata unor tributuri în monezi de aur cu efigia lui Lysimach, emise de vestitele cetăți geto-dace Tomis, Histria, Callatis.

Arhidamos dorea să meargă la tatăl lui Burebista în cetatea Argedava, aflată pe Argeș, cetate pe care prof. Radu Vulpe o așează în localitatea Popești de Argeș. Solia și-a schimbat traseul fiindcă „se aflase în cetate că **împăratul Burebista** ședea în timpul din urmă, undeva în miazănoapte, la răsărit de Munții Carpați, în cetatea din ținutul geților costoboci, la **Karsidava**, pe râul **Prut**... Solia urma să umble de la **Apollonia** pe drumul care duce tot pe malul mării, mai întâi la cetatea **Mesembria**, apoi la **Odessos**, iar mai departe la **Dionysopolis**, **Tirizis**, **Callatis**, **Tomis**, **Histria**, **Olbia** și mai sus pe malul râului Prut până în **Karsidava**, la **împăratul Burebista însuși.**” (Mihail Diaconescu, *Călătoria spre zei, Cartea Românească*, București, 1982, p. 59)

Anii **60-55 î.Hr.**, deschid a treia campanie militară, cea a Pontului prin care v-a incorpora Imperiului său toate cetățile, Apollonia Pontica, Mesembria, Odessos, Dionysopolis, Callatis, Tomis, Histria, Tyras și desigur Olbia Pontică. Toate aceste cetăți precizează Dio Chrysostomos, *au intrat în sfera*

145 ani de la proclamarea Independenței României

de dominație a lui Burebista.” (Dio Chrysostomos, *Discursuri*, 36, 4; plăcile apocrife de plumb ale I.N.Arheologie). După ce, cele 9 Cetăți pontice au devenit vasale Imperiului geto-dac, au fost obligate la plata unui tribut în monedă de aur și la trimiterea de meșteri constructori.

Părintele Istoriei getul Herodot, îl glorifică la superlativ pe Marele Rege daco-get, ca fiind, „**cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia.**” (adică **Împărat**. Modestia, însă, educația și religia l-au smerit să se numească imperator n.a.)

Faptul că în plină glorie imperială marele Burebista își mută capitala de la **Argedava - Argeș**, în Munții Orăștiei, construind celebra Sarmizegetusa Regia, cetățile din jur și alta chiar în Munții Carpați la **Carsidava pe Prut**, de care neauzind niciodată, l-a indus în eroare pe același istoric H. Daicoviciu, ce se pierde de urma pașilor grei ai lui Burebista, rătăcind calea și punând în ceață locul cetății Argedava. „*Ea trebuie să fie una din cetățile din Munții Orăștiei, poate cetatea de la Costești, cu impunătoarele ei turnuri-locuințe și cu bogata așezare civilă ce i se întindea la picioare... sau cetatea se va fi numit, poate Sargedava, după numele râului Sargetia.*” (H. Daicoviciu, op. cit., p. 104-105)

Păcat mare! Eroare și mai mare când cercetătorul neexperimentat merge pe calea largă a **presupunerilor**, pe curbele **probabilităților** sau prin strâmtorile **confuziei**.

Ca să nu-i slăbească *pasiunea* pentru marele **Bărbat** ori să fie orbit de strălucirea Operei geniale a ilustrului get, același H. Daicoviciu, numește IMPERIUL geto-dac, după *putința* puținătății sale. „*Dar statul lui Burebista e, totuși, sclavagist.*” Și-a pus amprenta ignoranței pe efigia științifistă. „*Relațiile sclavagiste, deși încă nu predominau în societatea daco-getă (vrea să spună că cel mai înfloritor imperiu geto-dac se afla în Comuna primitivă), reprezentau elementul nou, element care-și croia, încet, dar sigur, drum și care trebuia să învingă în cele din urmă potrivit legilor obiective ale istoriei.*” (probabil stabilite de normele subiective ale istoricilor? n.a.) (H. Daicoviciu, op. cit., p.107)

„*Săpăturile adânci*” al cercetării l-au prăbușit pe H. Daicoviciu în catacombele labirintului, neștiind cum să mai iasă la lumină. Are ezitări cu privire la gena regelui **Rhemaxox**. Să fie get?, cum îl consideră D.M. Pippidi sau scit cum crede I.I. Russu?

Istoricul ia cu ușurință informația lui Pompeius Trogus, „*incrementa Dacorum per Rubobosten regem*”: creșterea puterii dacilor prin (sau sub) *Rubobostenes*. Se poticnește sub greutatea numelui de **daci**, el fiind un **Daicoviciu...**, și-i plasează în Transilvania, dibuind prin ceața groasă a căutării, dacă regele e, „*un urmaș al lui Oroles sau un contemporan al său din alt ținut transilvănean? Nu putem ști* (de ce la plural? Sau era vorba de tată și fiu?) *și, în fond, n-are prea mare însemnătate.*” (atunci de ce te înjugi dacă ești șchip sau în cârje?) (H. Daicoviciu, op. cit., p. 71-73)

Sărmanii istorici! Mulți au fost/ sunt și academicieni. Săracii academicieni! De fapt nu sânt săraci de loc. **Nici de loc și nici de timp**. Indemnizația se transmite la urmași. Ne mirăm că avem Istoria pe care o avem cu astfel de *binevoitori savanți...*

În rândul teologilor creștini ortodocși circulă o **butadă** deosebit de fină, de **24 de carate**. Am auzit-o prima oară pe băncile studenției mele la Sibiu, din primul an la Teologie, spusă de erudiți și eminenți profesori, probabil să ne prevină. „**De două mii de ani teologii trudesă să-L detroneze pe Iisus HRISTOS și n-au reușit!**”

Parafrazând butada pot spune fără să greșesc că, **aproape tot de vreo două mii de ani istoricii din Dacoromânia** (majoritatea covârșitoare) **se căznesc să uzurpe suveranitatea Neamului – Elita lui spiritual-religioasă și... aproape că au reușit!**

Edificiul autorității istoricilor academicieni (majoritatea grea, contemporană, mai ales cea de azi) are ca temelie **controversele**, iar ca stâlp **disputele științifice**.

Anul **55 î.Hr.**, înfrângerea scordiscilor, ramură celtică de la vărsarea Tisei în Dunăre.

Anul **53 î.Hr.**, aduce uciderea de către parți în cetatea Carrhae a lui Crassus.

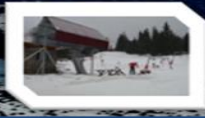
Anul **51 î.Hr.**, aduce lui Caesar, Alesia și transformă în provincie romană, Gallia.

Anii **49-45 î.Hr.**, au cuprins războiul civil dintre Caesar și Pompeius.

Anul **49 î.Hr.**, (9-17 Martie), surprinde solicitarea militară a regilor din Balcani și Asia Mică, privind sprijinul acordat lui Pompeius.

Anul **48 î.Hr.**, facilitează la mijlocul lunii Ianuarie întâlnirea dintre Acornion, solul lui Burebista și Pompeius la Via Egnatia din Heraclea Lyncestis.

145 ani de la proclamarea Independenței României

Anul **48 î.Hr.**, (9 August) a adus din nefericire pentru Burebista, dar și pentru noi înfrângerea lui Pompeius, la Pharsalus. Împăratul get i-a trimis sprijinul prințului trac Sadalas II, care se pare că a trădat, dat fiind că romanul l-a făcut agentul său de legătură în Balcani.

Anul **45 î.Hr.**, (Septembrie) dictatorul Caesar a trimis în Apollonia (azi coasta albaneză), 16 legiuni și 10.000 de călăreți conduși de viitorul împărat Augustus pentru a supune Imperiul Marelui Burebista.

Anul **44 î.Hr.**, (18 Martie) a fost data fixată de Caesar privind declanșarea războiului împotriva împăratului Burebista.

Anul **44 î.Hr.**, (15 Martie) s-a comis uciderea lui Caesar de către fiul său Brutus, aliat cu Cassius și colaboratorii lor.

Anul **44 î.Hr.**, (5 Mai, altă sursă Decembrie), **anul uciderilor**, întezit de complotul organizat de Oroles care l-a omorât pe împăratul Burebista la Sarmizegetusa Regia.

Anul **44 î.Hr.**, Imperiul get s-a frânt în patru și apoi în cinci regate. Regatul din Apus cu capitala la Sarmizegetusa Regia a fost preluat de Deceneu, urmat de Comosicus. (Dan Oltean, op. cit., p. 4-5)

„*Criptograma din Psatirea Scheiană*, relevă Tudor Diaconu, - și nu numai ea, reflectă pe cel numit de Strabo – **getul Burebista, pe numele său Ioan I. Inscriptiile povestesc decapitarea acestuia la Cozia (lângă Prut) la 5 mai 44 î.Hr., în urma unui complot pus la cale de Casta IO, mentor fiind Scorilo, pomenit de Frontinus (Stratagemele).** (Cf.T. Diaconu, *Scrierea Secretă*, vol.II, Ed.Obiectiv, Craiova, p.154)

Caesar fusese ucis la 15 Martie 44 î.Hr. Planuri, acorduri-comune între complotiști?!

Deci, Casta IO, aristocrația geto-dacă, politico-religioasă, (**dacă**, este așa?), căreia Împăratul Burebista i-a conferit cea mai înaltă demnitate, cea mai semeață cinstire, cea mai regală autoritate, cea mai sacră onoare, a pus la cale asasinatul, uzurpând astfel primul mare imperiu al Neamului până la Mântuitorul HRISTOS.

- **De ce Cerul l-a îmbrățișat pe Împăratul Burebista în anul 65 î.Hr., în 21 Iunie și Casta sacerdoților l-a smuls din Sânul Albastru pe 5 Mai 44 î.Hr.?!**

- De ce în spatele unei conspirații trebuie să fie și un cleric sau un ierarh?!

Nu sunt suficienți laicii ori mirenii?! Nu sunt suficienții dușmanii din afară?!

- De unde moștenim acest **blestem** milenar de a ne ucide pe cei mai capabili **Bărbați de stat, când ei înfăptuiesc chiar ISTORIA - visul milenar al Neamului?!**

Oare zecile, sutele de mii, milioanele de jertfe eroico-martirice n-au mai plătit acest **blestemat blestem?!**

Până când și cât mai trebuie să mai plătim JERTFE sacre?!

Împăratul Burebista cel Mare a fost predestinat de Cer, Neamului său ales!

Împăratul **BUREBISTA cel MARE**, personalitate de primă mărime a epocii sale, pe care a definit-o prin caracterul său august, integru, moral, alături de geniul militar și de spiritul organizatoric de excepție, întrepătrunse cu unitatea religioasă a unui Zeu -Profet **Zamolxis**, a făcut POSIBIL imposibilul: unirea triburilor trace într-un vast imperiu geto-dac în VATRA sacră, străbună, **carpato-danubiano-pontică**, a cărei strălucire, a lăsat să-i cadă azurul imperial peste păgâna și politeista Romă.

Numele prințului **vâlcean** BUREBISTA, a devenit la rândul său renumele -imperiu, BU-ERE-BU-IST-AS – **NEMAIPOMENITUL !** – „Cum nu a mai fost și nu mai este!”

Sunt mândru că sunt Creștin-Ortodox, Vâlcean, Român și desigur Geto-Dac!

Fundamentul unității de Neam, pelasgo-traco-geto-dac exista deja spiritual, prin **LIMBA** primară, cea bătrână și **RELIGIA** profetismului zamolxian. „*Burebista a unit neamurile într-o împărăție respectată aici în Centru și Răsăritul Europei, întinzându-și hotarele de la lacul Constanța (Elveția de azi) până dincolo de Nipru.*” (Dr. Napoleon Săvescu, *Noi nu suntem urmașii Romei*, Ed. Axa Botoșani-2002, p. 41)

Imperiul lui BUREBISTA a fost cât DUNĂREA de lung și cât Marea de MARE!

Autoritatea și faima strălucitoare a Împăratului Burebista cel Mare curg neîntrerupt în istoria dacoromânilor ca apele tumultuoase ale legendarului OLT !

Cîntecul cel vechi al OLTULUI

- „Vine tată, Oltul mare;
/ Malul stîng de-abia-l zăresc.”/
- „Las’ să vie Oltul mare,
Că, români de cînd trăiesc,
Oltul tot la piept ne are/
Și-i al nostru și ne știe/
Și nu bate cu mînie/
Malul cel bășărăbesc.
Vine mare, las’ să vie/
Că ni-e sol dumnezeiesc.”//
- „Vine, tată, Oltul mare,
Brazi trășiți rostogolind.”/
- „Las’ să vie Oltul mare,
Căci tătarii-ncoace tind,
Dar li-e Oltul în cărare/
Și n-au inimă să-l treacă/
Și sperieți se-ntorc și pleacă,
Cu noi horă nu se prind.
Las’ să vie, că-i îneacă,
Neamul nostru mîntuind.”//
- „Vine, tată, Oltul mare,
Și cu sînge-amestecat.”/
- Las’ să vie Oltul mare,
Că mulțimi de oști tătare/
El pe mal a apucat.
Lifte poartă, lifte duce,
Lifte, bată-i sfînta Cruce;
Oltul capul le-a mîncat!
Las’ să vie să-i apuce/
Că ni-e scut de Domnul dat.”

(George Coșbuc, *Cîntece de vitejie și alte poezii*, Ed. Porto-Franco, Galați-1991)

Ciclul: ISTORIA DACOROMÂNĂ în LUMINA ADEVĂRULUI ORTODOX